

Arrest

**nr. 173 640 van 29 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker de asielmotieven die hij naar aanleiding van zijn vorige twee asielaanvragen heeft uiteengezet, met name dat hij vervolging vreest van de moedjaheddin die zijn vader hebben gedood, geheel onbesproken laat en er geen stukken werden neergelegd die hierop betrekking hebben. Verzoeker herhaalt enkel dat hij door zijn verblijf in Iran een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk acht. Tevens geeft hij aan dat hij eraan denkt om zich tot christen te bekeren.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een verklaring van een imam over zijn verblijf in Iran, een Iraanse vreemdelingenkaart, een foto, twee cd's met video-opnames van feestjes die hij in Iran bijwoonde, een verklaring van een Belgisch burger over zijn goed gedrag, een enveloppe vanuit Iran, twee attesten van gevolgde cursussen in België, een psychologisch attest en een brief van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers derde asielaanvraag werd besloten dat het niet onredelijk is te verwachten dat hij zich in de stad Herat vestigt en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Zo oordeelt de commissaris-generaal correct als volgt: "(...)Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u in uw vijfde asielaanvraag de asielmotieven die u in uw derde asielaanvraag aanhaalde, met name dat u vervolging vreest van de moedjaheddin die uw vader hebben gedood, geheel onbesproken laat en er geen stukken over neerlegt. Wel herhaalt u dat u door uw verblijf in Iran een terugkeer naar Afghanistan

niet mogelijk acht. Dient wat dit betreft echter te worden vastgesteld dat dit element reeds werd opgeworpen in uw derde asielaanvraag en het CGVS ondermeer tot de conclusie kwam dat het in uw geval niet onredelijk is te verwachten dat u zich in de stad Herat vestigt. De stukken die u neerlegt ter staving van uw stelling dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren missen bovendien bewijskracht. Aan van de verklaring, de vreemdelingenkaart, de foto en de video-opnames wilt u uw verblijf in Iran aantonen. Deze stukken spreken zich evenwel niet uit over de situatie die u in Afghanistan zou kennen bij terugkeer, terwijl het CGVS in haar beslissing van 28 oktober 2014 al stelde dat het verblijf van u, uw moeder en uw zussen in Iran elementen zijn die hier niet ter discussie staan. Wat de opmerkingen van uw advocaat betreft moet er opgemerkt worden dat het loutere verwijzen naar algemene rapporten niet volstaan om aan te tonen dat u de beschreven situatie ook daadwerkelijk zou kennen indien u naar Afghanistan zou terugkeren. Het aanhalen van een alinea uit een arrest van de RvV en het poneren van de stelling dat u zich in exact dezelfde situatie bevindt als de betrokken asielzoeker kan evenmin uw beschermingsnood staven. Elke asielaanvraag dient op individuele merites eigen aan elk specifiek dossier beoordeeld te worden waardoor het trekken van conclusies tussen dossiers op basis van enkele overeenkomsten niet dienstig is. Er dient derhalve besloten te worden dat u in uw huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanhaalt die uw stelling aantonen dat u zich in Afghanistan in een dergelijke kwetsbare situatie zult bevinden dat u nood heeft aan de internationale bescherming geboden door artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast meldt u in uw huidig asielverzoek dat u eraan denkt om zich tot het christendom te bekeren. Een dergelijke overweging staat niet in de weg dat u zich momenteel sjiïet beschouwt, zoals blijkt uit uw verklaringen (Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 9). De aangehaalde reden voor een eventuele gegronde vrees op

vervolgning heeft een dermate voorwaardelijk karakter dat er geen actuele beschermingsnood uit afgeleid kan worden.

De overige nieuwe stukken kunnen uw huidige asielaanvraag evenmin ondersteunen. De verklaring over uw goed gedrag in België en deelname aan twee cursussen hebben geen uitstaans met uw asielaanvraag. De enveloppe geeft louter aan dat u post ontving vanuit Iran. Het medisch attest werd reeds voorgelegd en inhoudelijk beoordeeld in uw derde asielaanvraag, waardoor het stuk niet als een nieuw element in uw huidige asielaanvraag kan beschouwd worden.(...)"

4.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. In de mate verzoeker voorhoudt dat op geen enkele wijze rekening gehouden werd met zijn uiterst kwetsbare positie, die erin bestaat dat hij nooit op het grondgebied van Afghanistan is geweest, daar nooit heeft verbleven en er geen enkele familie of sociale binding heeft, nu hij steeds in Iran heeft verbleven, zodat hij bij terugkeer naar Afghanistan in een onmenselijke situatie zal terecht komen namelijk als in deze van een IDP, kan dienstig verwezen naar 's Raad arrest nr. 149 161 van 6 juli 2015 waarin in het kader van zijn derde asielaanvraag reeds het volgende geoordeeld werd: "(...) Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het UNHCR ook in haar richtlijn van 2013, aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen "ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk" een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, augustus 2013).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, maakt u het niet aannemelijk dat u (of uw ouders) afkomstig bent uit het district Shindand, provincie Herat (CGVS vragen 32-33). Naar aanleiding van uw eerste én tweede asielaanvraag stelde u immers dat u uw hele leven in de stad Herat hebt gewoond en er ook een aantal jaren werkte (CGVS 14/03/13 pg's 3, 5-6). Dat u bij uw derde asielaanvraag uw herkomst plots verandert naar het naburige district Shindand lijkt derhalve voort te komen uit puur opportunisme: bij uw vorige asielaanvraag werd immers besloten dat u de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend omdat u afkomstig was uit Herat-stad. Er valt verder geen enkele logische verklaring te bedenken voor het feit dat uw familie de ene keer afkomstig is uit Herat-stad en de volgende keer uit het (iets verder gelegen) district Shindand. Bovendien slaagde u er bij uw vorige gehoor wel degelijk in het CGVS te overtuigen van de waarachtigheid van uw herkomst. U kon doorheen het gehoor op 14 maart 2013 op verschillende vragen met betrekking tot Herat-stad en haar geografie antwoord geven. U kende verschillende locaties in de stad en ook enkele belangrijke personen (CGVS 14/03/2013 pg's 5-6, 10-11, 15, 18). Wanneer u heden echter gevraagd wordt naar uw kennis over het district Shindand kunt u niet meer vertellen dan dat het leven er moeilijk was, dat er niet veel Sjiieten wonen en dat Herat een grote stad is (CGVS vragen 161-163). Verder verklaart u dat u nooit in Afghanistan bent geweest en dat u er ook niemand kent, wat compleet tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaringen (CGVS vragen 150-151). Dat u over uw asielrelaas gelogen zou hebben, valt enigszins te verklaren doordat de smokkelaars u angst hebben ingeboezemd voor een eventuele weigering, maar dat u daardoor ook uw herkomst zou hebben gewijzigd van het district Shindand naar de stad Herat valt hierdoor absoluut niet te verklaren. Deze wijziging in herkomst lijkt eerder te zijn ingegeven vanuit de behoefte uw contacten in én uw kennis over Herat-stad te verdoezelen. Voorts wijst uw aangetoonde kennis van de stad op een zekere affiniteit met de stad. Hierdoor is het voor het CGVS redelijk te besluiten dat u op zijn minst af en toe in Herat bent geweest en dat u er dus ook over kennissen en een netwerk beschikt. De stad bevindt zich immers nabij de grens met Iran en wordt bovendien druk bezocht door oa. Afghanen vanuit Iran, en omgekeerd. Voor een jongeman als u die ook in Iran steeds in zijn levensonderhoud kon voorzien, is de stad Herat een redelijk vestigingsalternatief (CGVS vraag 59). Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.”. Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker thans in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat het feit dat hij de kennisvragen over Herat stad kon beantwoorden en niet deze over het district Shindand het bewijs is dat hij de waarheid vertelt omdat hij nooit in Shindand is geweest en de smokkelaar hem aanraadde zijn herkomst te veranderen naar Herat stad omdat deze veel informatie had over Herat stad, kan hij niet overtuigen. Dit zijn immers slechts post factum verklaringen. Overigens kon verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het en Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vertellen op hoeveel tijd men van de ene wijk naar de andere gaat in de stad Herat, hetgeen bezwaarlijk kan beschouwd worden als informatie die de smokkelaar verzoeker zou hebben gegeven (gehoorverslag van 14 maart 2013, p. 18). De medewerkingsplicht vereist overigens dat verzoeker zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker zowel bij zijn eerste als bij zijn tweede asielaanvraag niet de waarheid vertelde over zijn afkomst en verblijf in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen. Aangezien verzoeker bovendien een volwassen jongeman is die steeds gewerkt heeft als houtbewerker en in zijn levensonderhoud kon voorzien (gehoorverslag van 29 september 2014, p. 8; gehoorverslag van 14 maart 2013, p. 6) zijn er naar het oordeel van de Raad in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Herat in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen, ongeacht de algemene informatie die verzoeker aanbrengt omtrent de levensomstandigheden aldaar en de loutere stelling dat hij gemarginaliseerd zal worden door zijn Afghaanse landgenoten.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.”

4.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een

bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Verzoeker brengt echter geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn derde asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging.

In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines, stelt tot een risicogroep te behoren, met name de jongens en mannen die de leeftijd hebben om te vechten, en vreest gedwongen gerekruteerd te worden, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker in gebreke blijft nu hij zich louter beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie.

Inzoverre de commissaris-generaal de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 19 april 2016 niet mee in rekening heeft kunnen brengen bij de beoordeling en analyse van verzoekers huidige asielaanvraag, stelt de Raad vast dat in de nieuwe richtlijnen inderdaad melding wordt gemaakt van een categorie van personen die als verwesterd wordt gepercipieerd en daardoor het risico loopt om vervolgd te worden. Echter, een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te

worden. Dit wordt overigens ook bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016. Zo stellen deze nieuwe richtlijnen dat "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as "westernized" (o.c., p.42). Uit de richtlijnen blijkt aldus dat deze vrees dient geïndividualiseerd te worden, alwaar verzoeker in casu in gebreke blijft. Zo werd door de Raad in zijn arrest nr. 149 161 van 6 juli 2015 in het kader van verzoekers derde asielaanvraag reeds het volgende geoordeeld: "(...) Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij volledig vervreemd is van de Afghaanse samenleving omdat hij geboren en getogen is in Iran, nooit is teruggekeerd naar Afghanistan, noch familie noch eigendom heeft in Afghanistan en naar een algemeen rapport omtrent de situatie van terugkeerders, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt. Hetzelfde geldt voor het argument dat wanneer hij wordt teruggestuurd naar een land waar binnenkort een burgeroorlog kan uitbreken artikel 3 EVRM wordt geschonden. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.(...)"

De Raad ontwaart ook in zijn huidige asielaanvraag geen elementen die wijzen op verwestering. Verzoekers verwijzing naar zijn verblijf in België is onvoldoende om aan te tonen dat hij door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen heropbouwen. Nergens uit zijn verklaringen is gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

4.5. Verzoeker verwijst voorts naar de lamentabele omstandigheden waarin "IDP's" bij terugkeer terecht komen, waarvan hij ter illustratie enkele citaten uit rapporten in zijn verzoekschrift weergeeft. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de informal settlements in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien verzoeker gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Herat in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "een IDP settlement", zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze

als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoeker geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren.

4.6. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad moet worden benadrukt dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat zij bijkomende nieuwe bewijzen heeft ingediend dat zij heel haar leven in Iran heeft gewoond. Zij is dan ook van oordeel dat een intern vestigingsalternatief in haar hoofd niet mogelijk is omwille van de erbarmelijk situatie waarin zij zou terecht komen gelet op de precare veiligheidssituatie in Afghanistan en het feit dat zij nooit in Afghanistan heeft gewoond en

daarom behoort tot een risicogroep. Verzoekende partij dient tevens een aanvullende nota in, met een verklaring van de "Christian Center" waarin geattesteerd wordt dat zij interesse toont voor het Christendom, regelmatig de kerkdienst bijwoont, en onderricht krijgt in het Christelijke geloof. Verzoekende partij stelt dat zij bekeerd is en ook op grond van dit element een vrees voor vervolging heeft. Verzoekende partij bevestigt dat haar familie, 2 zussen en haar moeder in Iran wonen en dat zij daar geen verblijfstitels hebben. Zij bevestigt tevens dat zij geboren is in 1366 (eerst 1386), zij 25 jaar oud is en haar familie sinds toen in Iran verblijft. De tolk bevestigt dat hij Dari heeft getolkt en dat verzoekende partij Farsi heeft gesproken, maar dat ze mekaar goed hebben begrepen.

Verzoekende partij beperkt zich alzo tot het herhalen van en volharden in haar eerder afgelegde verklaringen omtrent haar beweerde 'levenslange' verblijf vanaf haar geboorte in Iran, en het verwijzen naar de (dienaangaande) in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte 'nieuwe bewijzen', meer bepaald een verklaring van een imam over haar verblijf in Iran, een Iraanse vreemdelingenkaart, een foto, twee cd's met video-opnames van feestjes die zij in Iran bijwoonde, een verklaring van een Belgisch burger over haar goed gedrag, een enveloppe vanuit Iran, twee attesten van gevolgde cursussen in België, een psychologisch attest en een brief van haar advocaat.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen in de bestreden beslissing en de beschikking d.d. 20 juni 2016 met betrekking tot de bij haar huidige vijfde asielaanvraag afgelegde verklaringen en neergelegde documenten wordt vastgesteld. Het louter herhalen van eerdere verklaringen, afgelegd tijdens het gehoor en/of uiteengezet in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan en wijzigt niets aan die verscheidene vaststellingen, en vormt allerminst een dienstig verweer. Het komt aan verzoekende partij toe om die vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter, door louter eerdere verklaringen te herhalen, in gebreke blijft. De Raad benadrukt dat verzoekende partij volhardt in haar bewering dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft zodat *in casu* de commissaris-generaal op correcte wijze haar vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade toetst aan haar land van nationaliteit, Afghanistan.

Betreffende het door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde ongedateerde attest van het 'Brussels Christian Center', waarin o.a. wordt gesteld dat "*de heer M.D. sinds begin mei, van dit jaar, op zeer regelmatige tijden de kerkdiensten bezoekt van onze kerk in Sint Genesius-Rode*" en dat "*De heer M.D. heeft intrest getoond in het Christelijk geloof en ontvang wekelijks daarin onderricht*", en verzoekende partij haar argumentatie dienaangaande dat zij bekeerd is en ook op grond van dit element een vrees voor vervolging heeft, stelt de Raad vast dat verzoekende partij eerder in het kader van onderhavige asielaanvraag aangaf dat zij, op de vraag naar haar religie, moslim (sjiïet) is, maar dat ze eraan denkt om haar tot christen te bekeren (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 11 februari 2016, nr. 8), maar dat zij nooit eerder in het kader van haar huidige asielaanvraag aangaf effectief bekeerd te zijn, laat staan om die reden een vrees voor vervolging te koesteren.

Verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige vijfde asielaanvraag op geen enkel moment aan bekeerd te zijn en om die reden een vrees voor vervolging te koesteren, ook en zelfs niet wanneer haar uitdrukkelijk werd gevraagd op basis van welke nieuwe elementen zij opnieuw asiël aanvraagt, welke elementen zij bij huidige aanvraag wenst aan te brengen en wat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst vreest. In haar verzoekschrift nadien repte verzoekende partij met geen woord over een bekering, of intentie tot bekering tot het christendom. Ze maakt er niet het minste gewag van, laat staan dat ze haar (intentie tot) bekering als element aanhaalde op grond waarvan zij vervolging zou vrezen. Het door verzoekende partij aangebrachte attest van het 'Christian Center' in Sint Genesius-Rode, waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds de periode van of niet veel later na het indienen van haar verzoekschrift met het op regelmatige basis bezoeken van de kerkdiensten van die genoemde kerkgemeenschap is begonnen, maakt hoe dan ook slechts gewag/melding van een interesse van verzoekende partij in het Christelijke geloof, doch het document, dat overigens een gesolliciteerd karakter vertoont, spreekt niet van een daadwerkelijk bekering in hoofde van verzoekende partij en verzoekende partij toont ook niet *in concreto* aan dat hiervan wel degelijk sprake zou zijn, noch brengt verzoekende partij concrete en objectieve elementen aan waaruit zou blijken dat zij om die reden in haar land van herkomst een risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, en de Raad ontwaart in het dossier evenmin elementen in die zin.

Volledigheidshalve wijst de Raad er dienaangaande op dat met betrekking tot haar haar beweerde bekering, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel

omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. De verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen, wat verzoekende partij niet doet door het louter neerleggen van een ongedateerd en gesolliciteerd attest.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 20 juni 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS